

Arrest

nr. 81 561 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat B. PIEDFORT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juli 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 12 oktober 2011 beslist het Commissariaat-generaal de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.2. Op 14 februari 2012 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker af te geven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 12/10/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

De verzoekende partij betoogt dat zij de intentie heeft om met haar ouders en broer een nieuw leven op te starten in België. Zo heeft zij reeds een Belgisch diploma behaald en is zij de Nederlandse taal volledig machtig. Haar nu gedwongen terugsturen naar Dagestan zou dan ook een inbreuk betekenen op artikel 8 E.V.R.M. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt immers neer op het effectief verwijderen van het grondgebied, alsook het laten bestaan van de onmogelijkheid om op behoorlijke wijze een nieuw leven op te bouwen in België.

In haar feitenrelaas verwijst de verzoekende partij naar de problemen die zij zou hebben ondervonden in Dagestan, haar verblijf van 6 jaar in België, en haar integratie.

In de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft de verzoekende partij het over het feit dat zij nog twee procedures lopende heeft waarin nog geen definitieve uitspraak werd gedaan. Het gaat om procedures om machtiging tot verblijf, respectievelijk op grond van artikel 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2. Wat betreft het opwerpen van de problemen die de verzoekende partij zou ondervonden hebben in Dagestan, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing in casu een bevel om het grondgebied te verlaten – asiëlzoeker betreft. De door de verzoekende partij opgeworpen problemen kaderen in de asiëlprocedure. Zoals de in casu bestreden beslissing vermeldt nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verder betwist de verzoekende partij het enige motief van de bestreden beslissing in het geheel niet, namelijk: “Op 12/10/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”. Het enige motief blijft dus staan.

Voor zover de verzoekende partij opwerpt dat zij nog twee procedures lopende heeft, met name respectievelijk een procedure om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze procedures geen schorsende werking hebben.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel concreet bewijs voorlegt van het feit dat zij een effectief gezinsleven heeft. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij "de intentie (heeft) om met zijn ouders en broer een nieuw leven op te starten in België". Er wordt opgemerkt dat verzoeker meerderjarig is en dat er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestaan van voormeld gezinsleven niet aantoonde en dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC